

RESSÒ DE LA PARAULA

Democràcia o el poder del poble

No recordo qui va dir que la democràcia era el règim polític que convertia, a tots, de servents en senyors. Perquè això és el que significa la paraula «democràcia»: el poder en mans del poble.

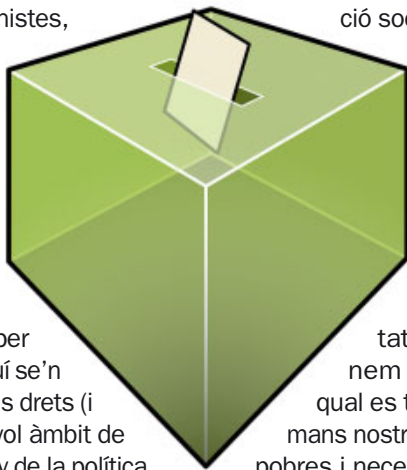
Ara bé, què és o qui és el poble? Tots i cadascun dels ciutadans, la suma de tots, individus amb els seus particulars interessos i la seva manera pròpia de ser? Una entitat que està per sobre de tothom i engloba tots, anul·lant les individualitats?

De vegades escoltem els polítics que ens diuen: «El poble s'ha pronunciat i ens ha encarregat...». Aquesta expressió suposa que el poble és quelcom més que la suma de tots els individus, és a dir, que hi ha una mena de subjecte que pensa i decideix, una personalitat amb voluntat única... Això avui és dir molt. Què tenim en comú tots els que votem en les urnes, més enllà del carnet d'identitat que ens acredita com a ciutadans?

Així i tot, els qui intentem il·luminar les qüestions socials des de l'Evangeli i els qui compartim els mateixos principis humanistes, afirmem que almenys posseïm la mateixa dignitat com a persones. Com deia el Concili Vaticà II, l'ésser humà té tal dignitat que «és l'única criatura a qui Déu estima per ella mateixa». D'aquí se'n deriven tots els seus drets (i deures) en qualsevol àmbit de la vida. En el terreny de la política, la democràcia és, ara com ara, el règim que més s'ajusta al respecte d'aquests drets. La democràcia és el règim que reconeix el dret de tots i cadascun a decidir sobre el seu destí polític.

El que passa és que tots i cadascun hem d'estar a l'altura d'aquesta mena de «senyoria». Aquesta «senyoria» significa moltes coses. Entre

elles, la capacitat per discernir una política i una altra; la voluntat d'implantar-s'hi en la tasca de construcció social; saber acceptar el dret del que pensa diferent; i, sobretot, una condició bastant més difícil, és a dir, voler pensar, no només en un mateix, sinó també en la col·lectivitat, allò que anomenem «poble», dins del qual es troben aquests germans nostres que són els més pobres i necessitats...

Per això, a l'hora de pensar en el compromís polític i, especialment, a l'hora d'exercir-lo votant en les urnes, d'una banda hem de fer un esforç per estar ben informats, decidir amb intel·ligència i responsabilitat, fer respectar l'opinió pròpia i acceptar la de l'altre. Però, sobretot, un creient està compromès a quelcom més: s'ha de sentir interlocutor de

Déu en un diàleg semblant al de Caïn amb el seu Creador:

«Llavors el Senyor va preguntar a Caïn: On és el teu germà Abel? Ell va respondre: No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9)

Aquesta és la gran qüestió: què tinc a veure amb el meu germà? Cadascun defensa els seus propis drets i mira de satisfer les seves necessitats, la qual cosa no és il·legítima. Però als ulls de Déu no som individus aïllats; i pensar i decidir en política amb els ulls de Déu suposa sentir-nos poble, responsables uns dels altres, especialment propers als més necessitats. Per ventura no són ells «més poble», en sentit ampli, encara que no pertanyin precisament a les classes socials més integrades?

Podem dir que Déu compta amb el nostre vot.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Hem de continuar

Un grup de matrimonis casats de fa ja una colla d'anys participa en un recés.

Després d'un temps de pregària personal, a partir de la reflexió feta pel consiliari, es reuneixen i posen en comú els punts de vista personals.

Un d'ells diu que ha resumit la reflexió en tres punts que tot seguit llegeix:

«1. Apropant-nos a Jesús amb la lectura de l'Evangeli, observem que apareix parlant i actuant, curant i defensant els indefensos... Contemplar el dir i el fer de Jesús és una font de referències reeixides per a la nostra vida, per fer-la més evangèlica. 2. El

mateix relat, però, ens descobreix que, sovint, prega al Pare, i això no és un afegit a la seva vida, sinó quelcom fonamentador. Jesús cerca el trobament amb Aquell que l'ha enviat al món, vol veure'n el rostre, sentir-ne l'amor i enviament. No prega quan no té res a fer, sinó quan els esdeveniments fan difícil prendre una decisió; prega per veure-hi més clar, per discernir sota la mirada amorosa del Pare. 3. En el relat també observem que Jesús busca temps per a la comunitat que va configurant, per instruir-la des dels fets i les persones, sense negligir un temps per a l'amistat i la convivència. Tres temps —acció, pregària i comuni-

tat— que formen part del procés d'estructuració de la fe cristiana. Convé jugar-los bé perquè flueixin i s'alimentin entre ells. Siguem homes i dones que conjuquem harmònicament aquests tres temps. Que la pregària ens mogui a obrar el bé, ens connecti més amb Ell, amb la comunitat i amb el món.»

Amb senzillesa, aporta el seu capteniment: «Fins fa uns anys, tots nosaltres manteníem un compromís cristià decidit: en els cursets de formació prematrimonials, en la catequesi d'infants o en l'economia parroquial, en el moviment matrimonial o en l'associacionisme veïnal... Ho fèiem com a compromís cristià,

des de la pregària que ens movia a estimar en el servei al proïsme i a Déu, sostinguts per l'equip de matrimonis, el nostre nucli comunitari. Així construïem el Regne. Ara tenim menys forces. Ara potser tenim menys forces, però seguim construint el Regne: amb les limitacions —i també els talents— de la nostra edat, des de la nostra realitat personal, amb el motor de la pregària i impulsats per la comunitat.»

«Una cosa he demanat al Senyor [...]: poder viure a la casa del Senyor tots els dies de la vida per fruit-hi de l'encís del Senyor i vetllar pel seu temple» (Sl 27,4).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Democràcia o el poder del pueblo

No recuerdo quién dijo que la democracia era el régimen político que convertía, a todos, de siervos en señores. Porque eso es lo que significa la palabra «democracia»: el poder en manos del pueblo.

Ahora bien, ¿qué es o quién es el pueblo? ¿Todos y cada uno de los ciudadanos, la suma de todos, individuos con sus particulares intereses y su manera propia de ser? ¿Una entidad que está por encima de todos y engloba a todos, anulando las individualidades?

A veces escuchamos a los políticos que nos dicen: «El pueblo se ha pronunciado y nos ha encargado...». Esta expresión supone que el pueblo es algo más que la suma de todos los individuos, es decir, que hay una especie de sujeto que piensa y decide, una personalidad con voluntad única... Esto hoy es decir mucho. ¿Qué tenemos en común todos los que votamos en las urnas, más allá del carnet de identidad que nos acredita como ciudadanos?

Así y todo, quienes intentamos iluminar las cuestiones sociales desde el Evangelio y quienes compartimos los mismos principios humanistas, afirmamos que al menos poseemos la misma dignidad como personas. Como dijo el Concilio Vaticano II, el ser humano tiene tal dignidad que «es la única criatura a quien Dios ama por ella misma». De ahí derivan todos sus derechos (y deberes) en cualquier ámbito de la vida. En el terreno de la política, la democracia es, hoy por hoy, el régimen que más se ajusta al respeto hacia esos derechos. La democracia es el régimen que reconoce el derecho de todos y cada uno a decidir sobre su destino político.

Lo que ocurre es que todos y cada uno hemos de estar a la altura de esta especie de «señorío». Este «señorío» significa muchas cosas. Entre ellas, la capacidad para discernir una política y otra; la voluntad de implicarse en la tarea de construcción social; saber aceptar el derecho del que piensa distinto; y, sobre todo, una condición bastante más difícil, es decir, querer pensar, no sólo en uno mismo, sino también en la colectividad, eso que llamamos «pueblo», dentro del cual se encuentran esos hermanos nuestros que son los más pobres y necesitados...

Por eso, a la hora de pensar en el compromiso político, y especialmente, a la hora de ejercerlo votando en las urnas, por un lado hemos de hacer un esfuerzo para estar bien informados, decidir con inteligencia y responsabilidad, hacer respetar la opinión propia y aceptar la del otro. Pero, sobre todo, un creyente está comprometido a algo más: se ha de sentir interlocutor de Dios en un diálogo semejante al de Caín con su Creador:

«Entonces el Señor preguntó a Caín: ¿Dónde está tu hermano Abel? Caín contestó: No lo sé. ¿Acaso es mi obligación cuidar de él?» (Gn 4,9)

Esta es la gran cuestión: ¿qué tengo que ver con mi hermano? Cada uno defiende sus propios derechos y trata de satisfacer sus necesidades, lo cual no es ilegítimo. Pero a los ojos de Dios no somos individuos aislados; y pensar y decidir en política con los ojos de Dios supone sentirnos pueblo, responsables unos de otros, especialmente cercanos a los más necesitados. ¿Acaso no son ellos «más pueblo», en sentido amplio, aunque no pertenezcan precisamente a las clases sociales más integradas?

Podemos decir que Dios cuenta con nuestro voto.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

La Confirmació a les XV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi

El 30 de juny i el 1 de juliol, al Seminari Conciliar de Barcelona. Amb el títol «La Confirmació en el procés de la iniciació cristiana dels nois i noies», es treballarà entorn el repte i les dificultats que comporta la preparació de la Confirmació i la continuïtat dins la comunitat dels confirmands. En el marc de les Jornades, el dia 30, a les 11 h, es presentarà *Testimonis del Senyor*, el segon catecisme per a la iniciació cristiana d'infants i adolescents, amb la

presència dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

En el centenari de la mort del bisbe Torras i Bages

El passat 6 de juny, una seixantena de capellans de la diòcesi de Vic, presidits pel seu bisbe, Romà Casanova, van visitar Les Cabanyes, el poble natal del bisbe Torras i Bages. Van estar a l'església romànica on va ser batejat i també l'església del poble que el mateix Torras i Bages va sufragar i donar al po-

Parròquia de Sant Valentí de Les Cabanyes

ble. La segona part del recorregut va ser a Vilafranca del Penedès, on van celebrar l'eucaristia a la Basílica de Santa Maria. La restauració de la cripta d'aquest temple va ser patrocinada també pel «patriarca espiritual de Catalunya», on es troba el conjunt escultòric de Josep Llimona i l'Altar de Sant Fèlix, com a obres destacades.

Trobada arxiprestal de Sant Boi

El 5 de juny a la tarda, la sala d'actes del Centre Assistencial Benito Menni de Sant Boi de Llobregat es va omplir amb fidels de les parròquies de Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló en la tercera edició d'aquesta trobada arxiprestal. Amb la presència del bisbe Agustí, cada comunitat parroquial presentà una valoració del treball realitzat sobre el Pla Pastoral engegat enguany i sobre l'Any Sant de la Misericòrdia.

Final de curs de la Delegació de Catequesi

El 4 de juny, els membres de la delegació i coordinadors arxiprestals van parlar de com s'havia transmès la vivència de l'Any Jubilar als infants i famílies de les catequesis. Sobre la transmissió de la fe, el bisbe Agustí comentava que les «autopistes» que abans hi havia (família, escola i parròquia) sovint queden reduïdes actualment a la parròquia; cal aprofitar, doncs, aquesta via. També es va tractar el tema de la formació dels catequistes, per estar al dia en un món canviant i respondre al repte d'explicar el tresor de la fe en el Déu de la Misericòrdia.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i consol

En el llibre del profeta Jeremies, els capítols 30 i 31 s'anomenen «llibre del consol», perquè en ells la misericòrdia de Déu es presenta amb tota la seva capacitat de confortar i obrir el cor dels afligits a l'esperança.

Jeremies s'adreça als israelites que han estat deportats a una terra estrangera i anuncia el retorn a la pàtria. Aquest retorn és el signe de l'amor infinit de Déu Pare que no abandona els seus fills, sinó que els cuida i els salva.

També nosaltres podem viure a vegades una mena d'exili, quan

la soledat, el sofriment, la mort ens fan pensar que hem estat abandonats de Déu. Quantes vegades hem sentit aquesta paraula: «Déu s'ha oblidat de mi»: hi ha persones que sofreixen i se senten abandonades. I quants dels nostres germans estan vivint en aquest temps una situació real i dramàtica d'exili, lluny de la seva pàtria, amb els ulls plens encara de la imatge de les runes de casa seva, amb por al cor i sovint, a sobre, amb el dolor per la pèrdua de les persones estimades! En aquests casos hom es pot preguntar: on és Déu? Com és possible que tant de sofriment pugui

abatre's sobre els homes, dones i infants innocents? I quan miren d'entrar en una altra part els tanquen la porta. Són allà, a la frontera perquè tantes portes i tants cors estan tancats.

Déu tampoc és absent en l'actualitat en aquestes dramàtiques situacions, Déu és a prop i fa grans obres de salvació per als qui confien en ell. No s'ha de cedir a la desesperació, cal continuar estant segurs que el bé venç el mal i que el Senyor eixugarà tota llàgrima i ens alliberarà de tota por.

(Dimecres, 16 de març de 2016.)

Jubileu dels diaques al Vaticà

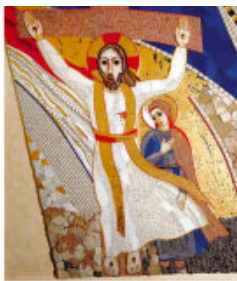

Uns 45.000 diaques en tot el món. 1.300 presents a Roma per al Jubileu dels diaques, del 27 al 29 de maig, una quinzena dels quals, de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Tarragona, Urgell i Vic, acompanyats pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. De la nostra diòcesi van assistir-hi el delegat per al Diaconat, Josep Maria Gómez del Perugina, i Albert Manich, el darrer ordenat. També molts dels diaques van anar acompanyats per les seves esposes. El moment culminant va ser l'eucaristia

presidida pel papa Francesc a la plaça de la Basílica de Sant Pere, diumenge 29 al matí. A la seva homília va dir que «el Senyor Jesús, la Paraula del Pare, que ens ha portat la bona notícia, s'ha fet el nostre servidor, "no ha vingut per a ser servit, sinó per a servir" (Mc 10,45). I tal com ell s'ha comportat, així ho hem de fer els seus anunciadors. El testimoni de Jesucrist és el que actua com ell: el qui serveix als germans i a les germanes, sense cansar-se del Crist humil, sense cansar-se de la vida cristiana que és vida de servei».

Curs «Religió catòlica a Primària»

La Delegació diocesana d'Ensenyament organitza un curs de formació per a docents, reconegut pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat, plantejat com un desenvolupament del currículum de la matè-

ria de Religió al nivell d'Educació Primària.

De l'1 al 8 de juliol, de 9 a 14 h. Matrícula ordinària: 25 €; matrícula bonificada (estudiants i aturats): 15 €. Inscripcions: <https://www.facebook.com/ddensenyament>.

Convivència bíblica «Girona, jueva i cristiana»

El Secretariat d'Animació Bíblica de la Diòcesi de Sant Feliu i l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona organitzen, per al dissabte 25 de juny, aquesta sortida-convivència per compartir la Paraula de Déu en un entorn que permetrà conèixer una mica més les arrels jueves del cristianisme. Amb la participació de Joan Ferrer i Costa, biblista i degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona; Quique Fernández, animador bíblic i coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona; Javier Velasco-Arias, biblista i coordinador del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral.

Per a més informació i inscripcions podeu adreçar-vos a: animaciobiblica@bisbatsantfeliu.cat.

Germanetes dels Ancians Desemparats, 52 anys a Sant Just

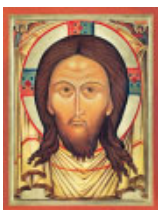
El passat 7 de juny, el bisbe Agustí va celebrar una eucaristia d'acció de gràcies pels 52 anys de presència a Sant Just Desvern d'aquesta congregació religiosa dedicada a l'atenció als ancians. Un cop acabada la missa, va tenir

lloc la benedicció d'una estàtua del venerable Saturnino López Novoa, prevere fundador de la Congregació amb santa Teresa Jornet, que ha quedat ubicada al pati de la residència Hogar Nuestra Señora de Lourdes.

AGENDA

► **Trobada de final de curs del clergat.** El 21 de juny, a la Casa de l'Església, de les 10.30 h fins a després de dinar. Per als preveres i diaques d'ambdues vicaries.

► **«Morir d'esperança».** Vetlla de pregària en memòria de les víctimes dels viatges cap Europa. El 22 de juny, a les 20.30 h,

Basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona. Amb la presència del bisbe Agustí, que ha estat convidat a aquesta pregària de la Comunitat de Sant'Egidio.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

21. □ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dimecres [2R 22,8-13; 23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Sant Joan Fisher (1469-1535), bisbe de

Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; Sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Divendres [Is 49,1-6 / SI 138 / Fets 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. St. Pròsper d'Aquitània, bisbe; St. Guillem (†1142), abat; Sta. Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 19,16b.19-21 / SI 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62]. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902 - Roma 1975), prev., fund Opus Dei.

Diuenge XII de durant l'any

COMENTARI

▶ Lectura de la profecia de Zacaries

(Za 12,10-11)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó. Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 3,26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist us heu revestit de Crist.

Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava preguntant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc, jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.»

Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu.» Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.» I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

▶ Lectura de la profecia de Zacarías

(Za 12,10-11)

Así dice el Señor: «Derramaré sobre el linaje de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de afecto y de benevolencia. Entonces mirarán al que traspararon: harán por él un duelo, como el que se hace por la muerte de un hijo único, llorarán amargamente por él, como se llora la muerte del primer hijo. Ese día habrá en Jerusalén un duelo tan grande como el de Hadad-Remmon en la página de Maguedó. Ese día, un chorro de agua abundante lavará los pecados y las inmundicias de la casa de David y los habitantes de Jerusalén.»

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 3,26-29)

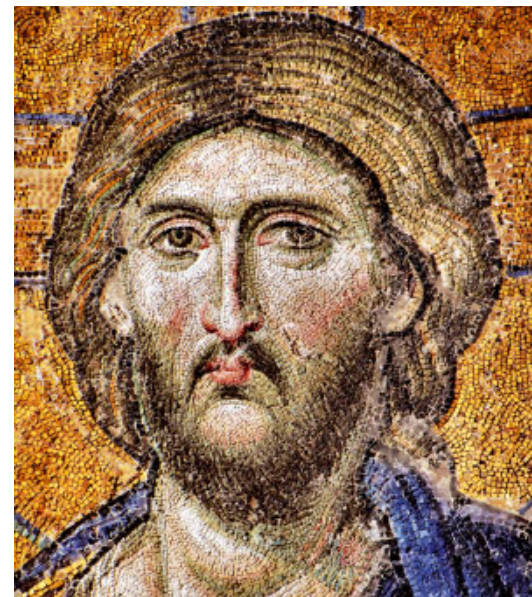
Hermanos, todos vosotros, porque habéis creído, sois hijos de Dios en Jesucristo. Todos los que habéis sido bautizados para unirse a Cristo os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judío o griego, esclavo o libre, hombre o mujer. Todos sois uno en Jesucristo. Y si vosotros sois de Cristo, sois descendencia de Abraham, herederos de las promesas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 9,18-24)

Una vez que Jesús se encontraba orando en un lugar apartado, se acercaron sus discípulos, y les preguntó: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos le respondieron: «Unos dicen que eres Juan Bautista, otros que eres Elías, otros que ha resucitado uno de los profetas antiguos. «Entonces les dijo: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?» Pedro le contestó: «El Mesías, el Ungido de Dios.» Pero él les prohibió severamente que dijeran esto a nadie, y les decía: «El Hijo del hombre debe sufrir mucho: los ancianos, los sumos sacerdotes y los letrados deben rechazar, debe ser muerto, y resucitar al tercer día.» Y decía a todos: «Si alguno quiere venir conmigo, niéguese a sí mismo, tome cada día su cruz y me acompañe. Quien quiera salvar su vida, la perderá, pero quien la pierda por mí, la salvará.»

I vosaltres, qui dieu que sóc?

Mosaic de Crist (1261), museu de Santa Sofia d'Istanbul (Turquia)

El llibre del profeta Zacaries consta de dues parts que en realitat són dos llibres d'autors distints.

2 Za (cp. 9-14), sense dades històriques i centrat en el futur escatològic, té molta influència al N.T.

Abocaré un esperit d'afecte i benvolença: aquest «esperit» indica l'actitud penitent de compunció que porta a demanar perdó.

Miraran Aquell que han traspassat: el sentit històric-literal de l'oracle parla d'un «just» innocent, membre d'un poble culpable, sobre el qual descarrega la fúria del càstig. Contemplant el «traspassat» comença el procés de penediment que porta a *fer dol com per la mort d'un fill únic*.

El 4t Cant del Servent de Déu d'Is 52 il·lumina el nostre text, que Jn 19,37 aplicarà a Jesús.

Com a punt central del missatge cristià, Pau recorda que ara *tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist*.

A les cartes paulines tant el «creure» com el «ser batejats» es complementen sempre amb la preposició direccional «cap a dins de...». Caldria traduir «creure cap a dins de Crist» i «ser batejats cap a dins de Crist» indicant així millor que el creient batejat és incorporat a Crist.

Jesús es trobava preguntant com en tot moment clau del seu Ministeri. Prenent la iniciativa del diàleg, *preguntà als deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?»*. La sèrie de respostes mostra el comú denominador de models ja coneguts.

I vosaltres, qui dieu que sóc? En nom dels deixebles —als qui Jesús s'adreça— *Pere respongué: «El Messies de Déu»*. L'expressió pertany al contingut de la fe cristiana indicant la condició filial de Jesús amb el Pare. Però s'ha de complementar: *L'han de rebutjar, ha de ser mort i ressuscitarà el tercer dia*. Per això *si algú vol venir amb mi, que es negui/buidi a ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi*.

De paraula sovint i amb l'estil de vida sempre qui dic i demostro que és Jesús per a mi?

Mn. José Luis Arín